

" A zase se směješ jenom ty. To snad ne! Začínáš nesnášet sám sebe, máš debilní xicht, všechny jenom sereš a nejseš schopnej se ani družit. Vzdej to, nebraň si tak urputně to svoje mentální pohodlí beze změny a udělej se sebou něco. Začni doprdele přemýšlet nad tím, co děláš, buď spontánní, ale ne uměle. Nebuď takovej idiot, kreténe. A jdi do prdele...."

Jde se jednoduchou podzimní krajinou. Jsou na výletě. Srdce na pokraji sil. Svět okolo je najednou tak daleko. Dneska je mnohé jinak, a tak to má být. Něco v něm však neustále bojuje a vzpírá se. Odpor je marný, a tak jsou chvíle trapného ticha a poťouchlého úsměvu vyhýbajícího se očnímu kontaktu pravidelně spestřovány urputnou snahou být vtipný, neotřelý a pravdivý. Bojí se.

"Doufám, že nebudu shledán explicitním, když se Ti nyní pokusím popsat, že ať hladíc prostou plyšovou hračku, představujíc si Tvou něžnou paži, tak dávajíc dobrou noc tvé milé tváři, objímajíc polštář, nacházím poslední dobou mnoho krásného, nazírajíc na svět skrze těch pár kapek dobra, ukrytých snad v několika Tvých vlasech, které jsem našel z rána u Letovic na batochu.

Pro Tvou hodnou duši, moudrou hlavu, krásu a soucit jsi mou blízkou osobou, mým štěstím, mou můzou. Pro Tvou jedinečnost Tebou nepřestávám být unešen, aby ne, vždyť každé Tvé slovo, jež se potká s mým sluchem světí okamžik, každá společně strávená chvíle ticha vydá za nespočet slov, každá Tvá radost mi rozkvétá srdce, a kdždý Tvůj úsměv přebije sto mých chmur.

To je, proč bych chtěl být blízko Tebe.

To je, proč Ti děkuji za všechno a všemu za Tebe.

To je, proč Tě mám rád. "

Zrovna šlápl do hovna. Málem na něm uklouzl. Tak málo věcí prožíval, že mu to najednou přišlo, jako opravdu silný okamžik. Unešen skáče po jedné noze a klacíkem sundává hovno z podrážky. Poprvé mu hovno na podrážce zlepšilo den, vyplnilo prostor. Drhne, i když se bude hodně snažit, vždycky mu tam zůstane nějaký ten kousek, musí to ochodit. Se spláchnutými hovny je taková nuda.

V tramvaji a poté na náměstí, neustále zamyšlený. Není nic legračnějšího, než vědomí, že si silou svého podvědomí neustále sere na hlavu. Sere a nemůže v tom ustat. Že je do té hlavy pokálené svým způsobem zamilovaný. Že se šťastný cítí nesvůj. Sen o eleganci, rovině a starých dobrých časech se rozplývá v křivosti dneška, kdy jediný, s kým si rád popovídá je trosečník, toužící klesnout, potopit se, až na dno a najít tam doposud skrytý poklad dospělosti a svůj úděl přijmout.

"A já jsem ten hovno básník.

*Tu do noci vyspávám a pak jenom v tichosti sedím,
ležím, občas pláču a co deset minut musím vystřídat místnost,
mám strach, že zakořením.*

Špatné svědomí, jakási prohraná vnitřní bitva.

Všechno se má zkusit, ale teď to všechno nahání strach.

Veškeré té prázdnotě za okraji věcí strašně nerozumím a topím se v ní.

Děsí mě i ta skříň, kolem které už počtvrté procházím a vydává jemné, až pavoučí šustění.

A zas bych plakal. Na Nový rok bych plakal.

Ostatně jako vždycky, když je to zase o rok dál od všech nedodržených slibů.

Nemám sílu udržet myšlenku.

Děšť děsí a pouhé obrysy děsí.

Děsí mne čas - zítra jako už zítra?

A děsí mě, že nevím, co všechno se stalo, a co ne.

A děsí mě, že se mi nechce spát, ale vše je rozteklé jako ve snu.

Měl bych pít více vody. Vyčistit se.

Dál čumím z okna a ponožka mi nasakuje louží z vylitého topení."

Seděli. Ona, druhá a zároveň první vůbec nechápala, o čem mluví. On by radši nechápal. Snažila se tomu přijít na kloub, ale už se nemohla orientovat v proudu příčin náhlého neštěstí člověka, kterého má ráda. Nechápala ten smutek, rozplakalo jí to. A pak ty dny strachu, že o něj přijde. Noci nespavosti. Člověk si zvykne na krásné věci a když pak nejsou, je smutný. Komu to dávat za vinu? Nečinníte zlo, jen šetříte s dobrem.

"Johanka z Arku, Iveta Bartošová, ozubená kola domácího, blbého zátiší v roubí domácího násilí. Potřebovali jsme jet do hor, chleba a špek, pekárničky - placky, Palackého vrch,

probuzení na konečné, pár šušňů, jedno k druhému a ke konci jsme si už hodně užívali. A my jsme v tom Turecku na snídani, oříšky na večer v Saltzburgu. On je autisticky zaměřenej na oříšky a smažák, vůbec mu to nepřijde. Vyčištěné od buddhistických mnichů, prej jim to nevadí. Naboso bez skrupule. Naštěstí to byly ty seniorky - byly light, bez kalorické hodnoty. Já to moc nežeru, nedělá mi to dobře na vlasy. Jsem nesnídala, jak jsem vypadla. Dražan dělá z lidí stroje, Berlín, Hanóvr, Dortmund. "

Pečlivě poslouchá a snaží se rozklíčovat (klasicky) to, co se stalo. Proč tady místo člověka, kterého znala, sedí taková beznaděj. Povznést se tak nad svojí vyčpělou mysl a začít od znova, vydat se správným směrem. Terapie na mol. Najednou se usmívá, a po opravdu dlouhé době to myslí upřímně a cítí v duši jakousi medovou lehkost, tak jako na začátku.

Potkávají se kousek za náměstím. Je to úplně jinak. Něco posledního bojuje za to, co bylo, už jen nějak tak ze slušnosti. Skutečně, pohly se rty. Úsměv, jako když se přeलेze vrchol a je vidět do údolí, kde se od mraků a páry odráží sluneční světlo. Úsměv, se kterým by člověk rád odešel. A tak to má být.

Honí se mu hlavou, že jediný způsob je pravda, až po sléze zabalená do trochu jiného kabátku. Trefně popsaná pravda je jako nějaké moudro. Blaze si žijí ti, kteří nebojují. Ti, kteří každý den neprohrávají. Ti, kteří se pouze zajímají, prosti bezhlavé potřeby něco neustále měnit. Neustále si slibuje, že ve svém boji nepoleví. Že se nenechá zmasírovat silou nihilismu všude okolo něj. Pravda však, že pouze v klidu se dá myšlenka doopravdy dokončit. Přijdu si, jako bych mluvil se svým budoucím synem. Sám k sobě otcovsky? Uroboros?